

Zeg dat je me niet vergeet

Abby Jimenez bij Boekerij:

Zeg dat je me niet vergeet

Abby Jimenez

***Zeg dat
je me niet
vergeet***

De perfecte date op het verkeerde moment

Vertaald door Karin Breuker

ISBN 978-90-492-0950-6

ISBN 978-94-023-2838-7 (e-book)

ISBN 978-90-528-6998-8 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Say You'll Remember Me*

Vertaling: Karin Breuker

Omslagontwerp: Sarah Congdon, © 2025 by Hachette Book Group, Inc. bewerkt door DPS Design & Prepress Studio

Zetwerk: Mat-Zet b.v.

© 2025 Abby Jimenez

This edition published by arrangement with Grand Central Publishing, an imprint of Hachette Book Group, Inc., New York, NY, USA. All rights reserved

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Opmerking van de auteur

Hoewel al mijn boeken romcoms zijn, bevat dit verhaal toch enkele thema's die voor sommige lezers choquerend kunnen zijn. Als je denkt dat verdere uitleg je leesplezier bederft en je er geen behoefte aan hebt om hier meer over te weten, sla dan de volgende alinea over en duik meteen in het verhaal.

Dit boek bevat gedetailleerde beschrijvingen van iemand met gevorderde dementie. Een van de personages gaat vreemd en een ander is als kind slachtoffer geweest van lichamelijke en emotionele mishandeling. Er is sprake van dieren die worden mishandeld, verwaarloosd en doodgaan. Er komt een hond in nood voor. (De hond gaat niet dood. De hond van de hoofdpersoon gaat NOOIT dood.) Een personage met een hartaandoening komt plotseling te overlijden, maar de toedracht is buiten het boek gehouden.

Voor Lilia.

We zullen je nooit vergeten.

Xavier

‘Wát wilt u dat ik doe?’ vroeg ik.

De vrouw van middelbare leeftijd stond aan de andere kant van de onderzoekstafel, haar hond stond tussen ons in. Hij keek ons om de beurt aan, alsof hij het gesprek begreep. Ik hoopte van harte voor hem dat dat niet zo was.

‘Ik wil dat u hem laat inslapen,’ zei ze.

‘Hij is gezond,’ antwoordde ik.

‘Dat weet ik,’ zei ze, met een wanhopige blik op de hond. ‘Mijn moeder heeft voor haar overlijden erg goed voor hem gezorgd.’

‘Maar waarom dan?’

Ze slaakte een dramatische zucht. ‘Het is haar wens. Ze wilde niet dat hij het de rest van zijn leven zonder haar zou moeten stellen. Hij zou haar te veel missen.’

‘Hij kan met iemand anders een band opbouwen.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Dat denk ik niet. Hij is te oud.’

‘Hij is *víér*.’

Ze keek me aan alsof ze met me in discussie wilde gaan omdat ik een verlopen cadeaubon weigerde. ‘Luister,’ zei ze. ‘Ik zal er niet omheen draaien. Het feit dat ik hier ben is een compromis. Mijn man wilde hem meenemen naar het bos om hem af te schieten, zodat we die driehonderd dollar konden besparen. Ik zei tegen hem dat dat onmenselijk was en dat mama zou hebben gewild dat hij vreedzaam zou sterven. Dus nu zijn we hier. Maar als u het niet doet, doet hij het, en hij is geen beste schutter. Hij zal misschien meerdere pogingen nodig hebben.’

Ik starde haar uitdrukingsloos aan. Daarom had ik zo’n hekel aan mensen. Het waren de vreselijkste dieren op aarde.

De hond keek met droevige ogen naar me op. ‘Euthanasie is vierhonderd dollar,’ zei ik vlak.

Dat was niet zo. Het was driehonderd dollar. Voor iedereen, behalve voor haar.

Ze stemde in met het bedrag en ik nam de hond mee en deed wat ik moest doen.

Een uur later zat ik in de achterkamer notities te maken van het bezoek, kribbiger dan gewoonlijk door wat er was gebeurd.

Tina, een van mijn assistenten, stond met haar armen over elkaar geslagen bestraffend naar me te kijken.

‘Wat is er?’ zei ik, zonder op te kijken.

‘Dat weet u best.’

Ik wierp haar een blik toe.

‘Wat moet ik haar geven als ze terugkomt om zijn as op te halen?’ vroeg ze, met haar hoofd schuin.

‘Heb je een openhaard?’ vroeg ik.

‘Nee.’

‘Een barbecue?’

Ze trok een moeilijk gezicht terwijl ze hierover nadacht. ‘Volgens mij werkt hij op gas.’

Maggie, mijn andere assistente, trok een kast open en borg een map op. ‘Hadden we niet die hond uit het asiel gecremeerd die het niet had gered? Die sint-bernardmix?’ zei ze. ‘We kunnen haar zijn as geven.’

‘Prima,’ zei ik. ‘Maar geef haar de helft. Het is te veel.’

Tina kriebelde de zeer niet-dode hond onder zijn kin. ‘Hoe gaat u hem noemen?’ vroeg ze.

‘Ik heb geen idee,’ mompelde ik, terwijl ik opstond.

Ik begon hoofdpijn te krijgen. Van het tandenknarsen.

‘Jullie moeten hem knippen,’ zei ik. ‘Geef hem maar een schnauzer-coupe of zoiets. Zorg dat hij er anders uitziet.’

‘Maar hij is zo schattig met dat lange haar!’ zei Tina.

Ik keek hen allebei doordringend aan. ‘Ik hoef jullie er hopelijk niet aan te herinneren dat ik mijn bevoegdheid kan verliezen door wat ik zojuist heb gedaan.’

Tina keek me vol bewondering aan. ‘Dat weten we. U bent een held.’

Maggie beet op haar lip en knikte.

Ze keken me glimlachend aan. Stralend, eigenlijk.

Ik werd er nog kribbiger van.

‘Maak geen foto’s van deze hond,’ zei ik. ‘Geen sociale media. Noem hem niet bij zijn naam. We zeggen hier geen woord over. Tegen niemand.’

‘We zwijgen als het graf,’ zei Tina, met haar handen ineengeklemd voor haar borst.

‘Ik zou voor u liegen in de rechtszaal,’ zei Maggie. ‘Hand op de bijbel en alles.’

Tina knikte vurig.

‘Ik weet dat u het niet graag hoort,’ zei Maggie. ‘Maar u bent echt een van de beste mensen die ik ken, dokter Rush. Het is een eer om voor u te werken.’

Ik fronste. Ik hield niet van vleierij of complimenten.

Maar ik hield wel van honden. Ik hield van alle dieren, maar vooral van honden. We waren ze niet waard, en sommige mensen waren ze nog minder waard dan andere.

‘U hebt nog één patiënt in kamer zes,’ zei Maggie. ‘En God zegene u, dokter Rush.’

Ik keek haar nog één keer onbewogen aan en greep toen de tablet die ze me aanreikte terwijl ik de kamer uit liep. Ze keken me glimlachend na.

Ze zouden het nooit aan iemand vertellen. Ik zou mijn leven aan mijn team toevertrouwen, of in dit geval mijn bevoegdheid. Maar ik had geen behoefte aan vleierij.

Ik las de medische kaart terwijl ik kamer zes in liep. De patiënt was een achtergelaten kitten die een paar uur eerder in een houtstapel was gevonden.

‘Ik ben dokter Rush,’ mompelde ik, zonder op te kijken.

Ik liep naar de wastafel om mijn handen te wassen. Ik draaide de kraan dicht, pakte een papieren handdoekje en draaide me om naar de vrouw die op me zat te wachten. Er ging onmiddellijk een schok van verbazing door me heen toen ik haar zag.

Ze was prachtig. Mijn leeftijd, achtentwintig, negenentwintig jaar misschien. Lang, zwart haar, bruine ogen. Weelderige vormen.

Ze had de katten in haar beha. Hij lag te slapen tussen haar borsten, zijn kinnetje balancerend op de v van haar t-shirt.

‘Hallo, dokter,’ zei ze, terwijl ze opstond. ‘Wacht, dan pak ik haar even. Ik denk tenminste dat het een zij is. Ik ben niet zo goed in het vaststellen van het geslacht van jonge poesjes.’

Ze haalde het wit met bruine pluizenbolletje tevoorschijn en zette het op de tafel tussen ons in. Het spon.

Ik zou waarschijnlijk ook spinnen als ik daar had gezeten.

Ik schraapte mijn keel en begon met mijn onderzoek.

‘Ongeveer vijf weken oud,’ zei ik met gedempte stem.

Het tandvlees van de katten zag er mooi roze uit, de oogjes waren helder. Ondergewicht. Geen vlooien. Ik keek in de oren. Mijten, maar niet veel. Ik voelde aan de buik. Boog de pootjes en liet mijn vingers over de ruggengraat glijden om te controleren op afwijkingen.

De vrouw sloeg me gade. Ik kon niet zeggen waarom, maar het maakte me onzeker.

Níets maakte me onzeker.

Maar om de een of andere reden zorgde het feit dat haar ogen op me gericht waren ervoor dat ik me afvroeg of ik me vanmorgen wel had geschoren.

Ik kon de katten ruiken. Hij rook naar haar. Naar bloemen.

‘Houdt u haar?’ vroeg ik.

Ze leunde op de onderzoekstafel. ‘Eh, ja. Als het universum een kat op je pad brengt, kun je toch niet weigeren?’

Mijn mondhoek trilde.

‘Hebt u verder nog rondgekeken?’ vroeg ik terwijl ik de longen van de katten beluisterde. ‘Of er nog andere waren?’

‘Ja. Alleen deze.’ Ze keek me door haar dikke wimpers aan en glimlachte.

Mijn hart begon sneller te kloppen. Mijn god, deze vrouw was beeldschoon. Ik deed mijn best om te doen alsof ik het niet zag.

Ik hing mijn stethoscoop om mijn nek en maakte aanstalten om de temperatuur van de katten op te nemen, en probeerde intussen te doen alsof het me koud liet dat zij me gadesloeg.

Toen ik de staart optilde, verstijfde ik.

Ik keek op naar de vrouw en zij beantwoordde mijn blik. ‘Wat is er?’

‘Ik wil graag een paar scans maken.’

Een half uur later waren de scans klaar en kwam ik terug met het slechte nieuws.

‘De kitten heeft een aangeboren afwijking,’ zei ik. ‘Het heet atresia ani. Het houdt in dat het rectum en de anus niet volledig zijn ontwikkeld.’

Ze keek met knipperende ogen naar mij en vervolgens naar de katten, die weer in haar shirt zat. ‘Sorry. Ik begrijp het niet.’

‘Ze heeft geen functionerende anus of rectum.’

Ze staaarde me aan. ‘U bedoelt dat deze kitten geen poepgat heeft.’

‘Dat bedoel ik.’

Ze haalde de kat uit haar beha en tilde haar staart op. Haar ogen werden groot. Er was een vleesachtig, kaal plekje waar de anus zou moeten zitten, met nauwelijks een speldenprik als opening. Als je niet heel goed keek, zou je het gemakkelijk over het hoofd zien.

‘Maar... ze poept,’ zei ze. ‘Ze is op de kattenbak geweest.’

‘Ze heeft een rectovaginale fistel ontwikkeld. Ze scheidt de feces uit door haar vulva. Ze heeft parasieten in haar darmen, dus haar ontlasting is waterig. Dat is waarschijnlijk de enige reden waarom ze het zo lang heeft overleefd. Er is een operatie waarmee dit zou kunnen worden verholpen, maar daarvoor zou ze naar een gespecialiseerde dierenarts moeten.’

Ze knikte. ‘Oké. Hoeveel kost dat?’ vroeg ze.

‘Tets tussen de vijf- en tienduizend dollar.’

Haar mond viel open.

‘Ik adviseer om haar te laten inslapen,’ zei ik.

Ze bestudeerde even de vloer voordat ze me weer aankeek. ‘Maar... maar ze is gelukkig. Ze is een vrolijke baby. Ik laat haar niet inslapen.’

‘Mevrouw... Neem me niet kwalijk. Hoe heet u?’ vroeg ik.

‘Samantha. Diaz.’

‘Mevrouw Diaz, er kunnen hier twee dingen gebeuren. De ontlasting hoopt zich op, ze lijdt pijn en ze gaat dood. Of ze krijgt een infectie, ze lijdt pijn en ze gaat dood. Zelfs als ze wordt geopereerd is de prognose in het beste geval twijfelachtig. Ze zal tot ze is hersteld vierentwintig uur per dag verzorging nodig hebben -’

‘Ik werk vanuit huis. Dat kan ik doen.’

‘Er doen zich vaak nog andere complicaties voor die extra kosten met zich meebrengen. Als u haar niet kunt of wilt laten opereren, raad ik dringend euthanasie aan.’

Ze klemde de katten tegen haar borst. ‘Dat kán ik niet.’

‘Dus u wilt worden doorverwezen naar de chirurg?’

‘Zo veel geld heb ik niet. Is er geen asiel dat kan bijspringen?’

‘Het is kittenseizoen,’ zei ik. ‘De asielen zitten tjokvol. En ze kunnen honderd kittens redden met het geld dat het kost om deze misschien in leven te houden. U kunt er natuurlijk een paar benaderen om het te vragen, maar ik denk dat de kans klein is dat ze kunnen helpen. Ik raad aan haar te laten inslapen,’ herhaalde ik. ‘Meteen. Voordat ze pijn gaat lijden. Hebt u verder nog vragen voor me? Zo niet, dan kan ik u wat tijd geven om afscheid te nemen.’

Ze staarde me aan. ‘Ik laat deze kat níét inslapen.’

Misschien was de ergernis die als een reflex in me opborrelde een overreactie. Misschien was het alleen het einde van een zware dag aan het eind van een erg lange week, en was ik al gefrustreerd door het eerdere voorval met de hond, maar ik kon mijn irritatie niet verbergen.

Ik sloeg mijn armen over elkaar. ‘Waarom vraagt u mijn deskundige mening als u toch niet van plan bent mijn advies op te volgen?’

Ze keek me met knipperende ogen aan. ‘Er moeten andere mogelijkheden zijn -’

‘Die zijn er niet. Dus wat gaat u doen?’

‘Ik... ik weet het niet...’

‘Het wordt dus lijden. Duidelijk.’

Ze staarde me met open mond aan. Het interesseerde me niet.

Ik had heel wat menselijk kwaad door deze deur binnen zien komen, maar ik was vooral doodmoe van het egoïsme en de algehele stompzinnigheid waarmee ik dagelijks werd geconfronteerd. Dieren die horen te blijven leven willen ze afmaken en dieren die zullen lijden willen ze in leven houden. Ze verwaarlozen en mishandelen ze, ze castreren en steriliseren ze niet, zodat de asielen overstromen, ze dumpen ze, krijgen genoeg van de verantwoordelijkheid en laten ze in de steek. Goedbedoelde stompzinnigheid is ook stompzinnigheid. Ze zou de lijdensweg van dit dier verlengen. Ik vond dat afschuwelijk, en om de een of andere reden vond ik het ook afschuwelijk dat zij daardoor in mijn

achting daalde. Ik denk dat dat me al met al nog het meeste dwarszat.

‘Anders nog iets?’ vroeg ik. ‘Of zijn we klaar?’

Haar ogen schoten vuur. ‘Heeft iemand weleens tegen u gezegd dat uw houding tegenover patiënten beter kan?’

‘Dat is mij inderdaad weleens gezegd,’ zei ik. Ik zette me af tegen de onderzoekstafel. ‘Laat het me weten wanneer ze stopt met eten, haar buik opzwellt en ze genoeg pijn heeft om u de moeilijke keuzes te laten maken die bij het bezit van een huisdier horen.’

Ik liep de kamer uit.

Ze kwam achter me aan.

‘Waarom denkt u dat ik het geld niet met een inzamelingsactie bij elkaar kan krijgen?’ zei ze tegen mijn rug.

Ik snoof spottend. ‘Vanwege de menselijke natuur misschien?’ zei ik, terwijl ik op weg naar mijn kantoor de tablet aan Maggie overhandigde, die me met grote ogen aanstaarde.

‘Mensen zijn van nature goed,’ riep ze me na. ‘Ze willen helpen.’

Ik draaide me om en wierp haar een scherpe blik toe. ‘Mensen zijn van nature klootzakken.’

‘O ja?’ zei ze. ‘Nou, dat bent u ook.’

Ze stond daar, met rode wangen, en met de katten, die haar kopje tussen haar borsten omhoogstak. Sexy.

Ik weet niet waarom dat op dit moment in me opkwam, maar het was het enige wat ik kon bedenken. Sexy.

‘Tsja, het is niet anders,’ zei ik.

Ik liep naar mijn kantoor en trok de deur achter me dicht.

Samantha

‘Je hebt het serieus gedaan,’ zei Jeneva.

‘Niets motiveert me meer dan van iemand te horen krijgen dat ik iets niet kan.’

Mijn zus grinnikte.

Het was vier dagen na het bezoek aan dokter Klootzak. Er stond al bijna negenduizend dollar op GoFundMe.

Poepie speelde in de huiskamer met het rinkelende balletje dat ik voor haar had gekocht. Ze sloeg ertegen met haar pootje, rende erachteraan en sprong erbovenop. Ik keek glimlachend naar haar terwijl ik onderweg was naar de bank.

‘Wist je dat het viraal zou gaan?’ vroeg Jeneva.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Je weet dat natuurlijk nooit zeker. Maar ergens dacht ik het wel. Schattig jong beestje in nood, duidelijke oproep om in actie te komen, pakkende slogan.’

“‘Poepie moet een poepgat’ was inderdaad geniaal...’

‘Het is mijn werk.’ Ik plofte met mijn ijskoffie op de bank.

‘Ik hoop dat hij het ziet,’ zei ze.

‘Dat hoop ik ook. Lul. Weet je wat nog het ergste is?’

‘Nee, wat?’

‘Hij was serieus supersexy. En toen hij zo gemeen tegen me deed, werd hij nog sexyer. Waarom ben ik zo?’

Jeneva rinkelde met de afwas. ‘Heb je hem een slechte review gegeven?’

Ik trok een plaid over mijn benen. ‘Nee. Eerlijk gezegd had ik hem uitgekozen omdat hij zulke goede beoordelingen had. In de reviews wordt zelfs gewaarschuwd dat hij briljant en kribbig is. Een chagrijnige dierenfluisteraar of zo.’

‘We zijn inderdaad dol op humeurige types,’ zei ze verstrooid.

‘Ik bedoel, ik begreep best wat hij bedoelde, maar hij hoefde er niet zo bot over te doen. Ik snap nooit waarom witte mannen chagrijnig zijn. We leven nota bene in een patriarchaat. Ze zijn de meest bevoorrechte klasse die er op aarde rondloopt. Zij hoeven niet naar hun auto te lopen met hun sleutelbos in de aanslag om zich aanvallers van het lijf te houden. Ze zijn baas over hun eigen lichaam. Waarom dat pesthumeur?’

‘Hoe zag hij eruit?’ vroeg ze.

‘Alsof Rhysand in de serie ACOTAR echt bestaat,’ zei ik, terwijl ik mijn rietje in mijn mond stak.

‘Nee...’

‘Ik zweer het je. Wacht, ik google hem even, misschien kan ik een foto van hem vinden.’

Ik zette haar op de luidspreker, typte ‘Xavier Rush dierenarts’ in in de zoekbalk en klikte op afbeeldingen.

Op de website van de American Veterinary Medical Association verscheen een foto van hem met een lintje. Hij was vorig jaar onderscheiden omdat hij een gigantisch aantal vrijwilligerssuren had besteed aan het behandelen van asiëldieren.

Hij keek geïrriteerd, alsof hij daar niet wilde zijn. Knap, maar duidelijk in een gijzelingssituatie.

‘Hier,’ zei ik, en ik stuurde haar een screenshot.

Ik nam een slokje koffie en wachtte tot zij het had bekeken.

‘O, ja...’ zei ze.

‘Als hij met Halloween niet de vleermuisvleugels en de tattoos doet, is dat serieus een gemiste kans,’ zei ik.

‘Denk je dat hij ten minste wel naar de honden glimlacht?’

‘Waarschijnlijk niet.’

‘Ik heb een toxisch trekje dat zegt dat ik hem zou kunnen veranderen,’ zei ze.

‘Ha. Dat van mij zegt dat het me koud laat of ik hem kan veranderen.’
Ze lachte.

Op de achtergrond hoorde ik mama de kamer binnenkomen.

‘Zeg maar hoi van me,’ zei ik.

‘Samantha zegt hoi.’

‘Wie?’ hoorde ik mama zeggen.

‘Samantha,’ herhaalde Jeneva.

Stilte. Mama zei niet hoi terug.

Ik staarde naar Poepie en probeerde mijn gevoelens hierover te dempen.

‘Hoe gaat het met haar?’ vroeg ik.

‘Prima.’ Toen, tegen mama: ‘Ik ga eten voor je maken. We eten pasta. Nee, je hoeft niet te helpen, het komt goed.’

Ik stak mijn hand onder de bank en haalde mijn laptop tevoorschijn om te zien hoeveel geld er voor Poepie was binnengekomen. Dit was mijn belangrijkste serotoninebron van deze week. Nou ja, ook de kitten. Maar de GoFundMe-campagne was voor mij een succes op meerdere fronten. Het betekende dat ik mijn baby kon redden, het versterkte mijn toch al sterke geloof in de mensheid, en het betekende dat dokter Klootzak het mis had, wat een kleinzielige maar daarom niet minder pure bron van genoeg was.

De pagina laadde en ik glimlachte. Bijna tienduizend nu. Het gaf me genoeg vertrouwen om de operatie te plannen. En ook nog eens net op tijd. Over zes weken vertrok ik naar Californië en ik zou Poepie mee moeten nemen, dus hoe sneller ze aan haar herstel begon, hoe beter.

‘Ik ben benieuwd hoe je het huis vindt,’ zei Jeneva. ‘We hebben veel reparaties gedaan.’

Ik hoorde mama weer.

‘We eten pasta, mam,’ zei Jeneva. ‘Ja, ik maak eten voor je. Nee, blijf maar zitten, je hoeft niet te helpen, het komt goed.’

Ik hield de telefoon iets bij mijn mond vandaan, alsof ze mijn gezichtsuitdrukking zou kunnen horen. Toen, in plaats van de brok in mijn keel dikker te laten worden, ververste ik de donatiepagina.

Iemand had net vijfhonderd dollar gedoneerd.

Ik ging rechtop zitten.

De meeste mensen gaven vijftig dollar. Vijftig misschien. Ik had een handvol donaties van honderd dollar gekregen. Geen enkel bedrag zo hoog als dit. Ik keek naar de naam en mijn ogen werden groot.

Jeneva hoorde me blijkbaar naar adem happen. ‘Wat is er?’ vroeg ze.

‘De chagrijnige dierenarts,’ fluisterde ik. ‘Hij heeft net een enorm bedrag gestort op GoFundMe.’

‘Echt?’

‘Ja!’

Ik las wat erbij stond. Mijn drie favoriete woorden. Je had gelijk.

Xavier

‘Dit is geen gezicht,’ zei ik.

Tina haalde haar schouders op. ‘U zei dat ik moest zorgen dat hij er anders uitzag. Nu ziet hij er anders uit.’

Mijn hond keek blij naar me op met het bespottelijkste kapsel dat ik ooit had gezien. Hij had de baard van een schnauzer en de geschoren poten van een poedel. Als het hem iets zou kunnen schelen zou hij zich doodschamen.

Ik slaakte een zucht. Ach, beter lelijk dan dood.

‘Nog steeds geen naam?’ vroeg Tina.

‘Nee. Ik wacht tot ik iets tegenkom wat me aanspreekt,’ zei ik.

Het was meer dan een maand na zijn ‘dood’. De vrouw was weken geleden langsgesproken om de as van de sint-bernard op te halen. Ik nam aan dat ze geen reden zou hebben om naar de kliniek terug te komen, dus ik had de hond meegenomen naar mijn werk, zodat hij niet alleen thuis hoefde te zitten. Dat betekende dat hij geknipt moest worden nu hij onder de mensen kwam. En hij moest een nieuwe naam. Ik had de afgelopen tijd steeds zijn oude naam gebruikt, maar als hij in het openbaar verscheen, kon dat niet meer.

‘Dus u gaat hem definitief houden?’ vroeg Tina.

‘Dat zal wel moeten. Ik kan hem moeilijk op een adoptiesite zetten.’

‘Kan een van uw vrienden hem niet nemen?’

‘Nee.’

Ze krabde hem achter zijn oor. ‘Hij is een lieverd.’

‘Het zijn allemaal lieverds,’ bromde ik.

Mijn maag knorde. Ik keek op mijn horloge. Twee uur. Ik had weer de lunchpauze doorgewerkt.

Ik was de enige arts in de praktijk. Als een patiënt op het laatste mo-

ment onderzocht moest worden, stuurde ik hem liever niet naar de eerste hulp, tenzij het niet anders kon. Dat betekende dat ik niet altijd pauze nam. Sterker nog, de meeste dagen kwam het daar niet van.

Tina had blijkbaar mijn gedachten gelezen. ‘We hebben kip-enchilada’s voor u meegebracht. Ze staan in de koelkast.’

‘Dank je,’ zei ik.

Ze namen altijd eten voor me mee. Het gebeurde zo vaak dat ik ze geld was gaan geven voor de boodschappen.

Ik opende mijn laptop om e-mails te beantwoorden, terwijl mijn hond met zijn kin op mijn dij lag.

‘U gaat vanavond met Chris naar dat feest, toch?’ vroeg Tina, tegen de deurpost leunend.

‘Dat is wel het plan,’ zei ik, zonder op te kijken.

‘Is hij nog steeds single?’

‘Voor zover ik weet wel.’ Chris, Mike, Jesse, Becca... Ze waren mijn beste vrienden, praktisch familie.

‘U moet hem eens vragen of hij mijn zus wil ontmoeten,’ zei ze. ‘Ze heeft het net uitgemaakt met die jongerenpastor, weet u wel?’

‘Chris heeft het te druk om te daten,’ zei ik, terwijl ik snel een e-mail doorlas over een vaccinatieclinic voor het asiel. ‘En ik heb het te druk om me ermee te bemoeien.’

‘En Mike?’ vervolgde ze onverstoord. ‘Hoewel die misschien wat te gespierd is. Ik weet niet of ze daarvan houdt. Jammer dat Jesse niet single is, hij zou perfect zijn. Ze werken allebei in de financiële wereld, ziet u? Maar Chris is apotheker, dat is ook goed. En hij houdt van lezen, net als zij. Ik wed dat zij het goed zouden kunnen vinden. U moet het hem echt eens vragen.’

Hoe deze vrouwen erin slaagden aan de hand van de weinige keren dat mijn vrienden hier binnen waren geweest en de beperkte informatie die ik hun gaf zoveel over hen te weten te komen was mij een raadsel.

Maggie kwam buiten adem de kamer binnenvallen. ‘Dokter Rush! Die dame is er!’ siste ze.

Ik keek haar verward aan. ‘Welke dame?’

Ze zette grote ogen op. ‘De dame van de poepgatkat.’

Ik verstijfde. Samantha.

Nadat ik vorige maand de donatie had gedaan, had ik een standaard bedankmailtje gekregen. Niet dat ik meer had verwacht. Ik had het niet gedaan in de hoop dat ze contact met me op zou nemen, ik had het gedaan om te helpen en mijn excuses aan te bieden. Maar er was zo veel tijd voorbijgegaan...

‘Wat wil ze?’ vroeg ik.

‘Een onderzoek,’ zei Maggie. ‘Ze zegt dat ze met de kat gaat vliegen en dat ze een gezondheidsverklaring en een kalmerend middel nodig heeft.’

Waarom zou ze daarvoor naar mij komen?

Ik had die hele confrontatie de afgelopen zes weken eindeloos in mijn hoofd herbeleefd. Ik kon het niet loslaten.

Ik had me slecht gedragen. Ik had me onprofessioneel en onhebbelijk opgesteld. De oorzaak daarvan was de combinatie van uitputting en de inspanning die het me in het algemeen kostte om met andere mensen om te gaan, maar ik had er boete voor gedaan, en meestal was dat voor mij genoeg om door te kunnen.

Maar dit kon ik niet van me afzetten, en ik wist niet waarom.

Nee, ik wist wél waarom. Het kwam door haar.

Normaal trok ik me niets aan van wat mensen over mijn persoonlijkheid te zeggen hadden. Ik zei waar het op stond. Dat had ik altijd gedaan. Ze had het volste recht om te zeggen wat ze had gezegd en me op mijn nummer te zetten. Ze was niet eens de eerste die dat deed. Maar uit de mond van deze vrouw was het om de een of andere reden anders aangekomen. Het zat me dwars dat ik haar in de kou had laten staan.

Het had ervoor gezorgd dat ik de afgelopen paar weken mijn best had gedaan om mensen minder hard aan te pakken. Alsof zij het op de een of andere manier zou weten als ik iemand afsnauwde en teleurgesteld zou zijn. Dat was om talloze redenen bespottelijk, maar toch deed ik het.

En nu was ze hier.

Ik liep naar het toilet om te zien of mijn haar goed zat. Vervolgens was ik nijdig op mezelf dat ik dat deed, omdat ze hier niet was om naar mij te kijken, maar om mij naar haar kat te laten kijken. Ik kwam naar buiten en liep regelrecht naar de gang om dit zo snel mogelijk achter

de rug te hebben, maar draaide me meteen weer om. ‘Welke kamer?’

Maggie zat al op me te wachten. ‘Kamer twee.’

Ik vertrok weer. En kwam weer terug.

‘Tablet,’ zei ik.

Maggie stond met een glimlach op haar gezicht en de tablet in haar hand, alsof ze al had geweten dat ik terug zou komen. Ik keek haar met half dichtgeknepen ogen aan, pakte de tablet aan en vertrok. Weer.

Toen ik de deur van kamer twee opende, zat Samantha op dezelfde plek als de vorige keer, met de kat in haar shirt.

‘Hallo, dokter Rush,’ zei ze droogjes.

Beeldschoon. Nog mooier dan vorige keer.

‘Mevrouw Diaz,’ mompelde ik.

Ik liep naar de wastafel om mijn handen te wassen, voornamelijk om wat tijd te winnen voordat ik met haar moest praten.

Toen ik me omdraaide, keek ze me glimlachend aan. ‘Wilt u het poepgat van mijn katten zien?’

Ik schoot in de lach. Toen richtte ik me op en gooide het papieren handdoekje in de afvalbak. ‘Dat zou ik inderdaad graag zien.’

Ze haalde de kat uit haar beha en overhandigde haar aan mij.

Ik zette haar op de onderzoekstafel en tilde haar staart op. Mijn wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Dat poepgat ziet er uitstekend uit.’

‘Ja toch?’ Ze grijnsde.

Ik moest mijn best doen om mijn gezicht in de plooi te houden.

‘De chirurg zei dat de deformatie minder ernstig was dan hij had gedacht,’ zei ze, terwijl ze toekeek hoe ik Poepie onderzocht. ‘Ze is er prima bovenop gekomen, ze is niet incontinent of wat dan ook.’

‘Heeft ze normale ontlasting?’ vroeg ik, en ik voelde aan haar buik.

‘Yup.’

‘Hoe vaak per dag?’

‘Twee of drie keer,’ zei ze.

‘Hoe ziet het eruit?’

‘Ik heb een foto voor u meegenomen, want ik wist gewoon dat u het zou willen zien.’

Ze haalde haar telefoon tevoorschijn, swipete en stak hem me toe.

Ik knikte ernstig. ‘Perfect.’

Ik voelde haar blik terwijl ik de tanden en de ogen van de katten controleerde.

De kat rook weer naar haar parfum. Weer vond ik het een lekker luchtje.

Ze stopte haar telefoon terug in haar tas en leunde tegen de muur. 'Ik aanvaard trouwens uw excuses,' zei ze.

Ik keek naar haar op. 'Ik had ongelijk. Ik kan toegeven wanneer ik ongelijk heb. Ik onderschatte de mensen van het internet.'

'Nee, u onderschatte mij en hoe grappig ik kan zijn. Dat is erger.'

Ze wist me een klein glimlachje te ontfutselen.

Ik haalde mijn stethoscoop tevoorschijn en luisterde naar Poepies hart en longen.

'U hebt meer geld opgehaald dan u nodig had,' zei ik. 'Wat hebt u met de rest gedaan?'

'Ik heb het allemaal aan de Bitty Kitty Brigade gedoneerd.'

Ik hing de stethoscoop om mijn nek. Dat deed me plezier.

'Volgens mij is ze in goede conditie,' zei ik. 'Van mij mag ze vliegen. Ik zal iets geven voor de reis.'

'Bedankt.'

Toen zei ze niets meer en keek me aan alsof ze wilde zeggen: en nu? Inderdaad, en nu?

'Zou je het leuk vinden om een keer een af te spreken?' vroeg ik.

'Absoluut,' zei ze, zonder erover na te denken. 'Maar dat moet dan wel vanavond. Ik vertrek morgen.'

'Zal ik je ophalen, of zien we elkaar ergens?' vroeg ik.

'Haal me maar op.'

'Half zeven?'

'Klinkt goed,' zei ze. 'Mijn nummer staat op Poepies kaart.'

Ik gaf haar de katten, pakte de gezondheidsverklaring van de vliegtuigmaatschappij die ze voor me had meegenomen om in te vullen, en ik vertrok.

Tina stond in de achterkamer. 'Ze heeft een recept voor gabapentine en een vaccinatiebewijs nodig. Ik zal voor ik wegga de gezondheidsverklaring invullen.'

Ik praatte tegen Tina, maar zocht intussen op de tablet naar Samantha's nummer.

‘O, mijn god, hij glimlacht,’ zei Tina.
Ik keek met een ruk op. ‘Wat?’
Ze keek me met grote ogen aan. ‘U glímlacht.’
‘Je hebt gelijk.’ Maggies mond viel open. ‘Komt het door haar? Vindt u haar léúk?’

Ik kreeg geen tijd om te antwoorden. Tina hapte naar adem en begon op en neer te springen. ‘Hij vindt haar leuk!’

‘Hou op. Nee, ik vind haar niet leuk.’

Maggie draaide haar vinger in het rond. ‘Jaweeeeel, u vindt haar leuk. We zien het aan u.’

Ik starde hen uitdrukingsloos aan. Toen draaide ik me om naar mijn kantoor en trok de deur achter me dicht. Ik bleef voor mijn bureau staan en streek met mijn hand over mijn mond.

Ik voelde me schuldig dat ik had gezegd dat ik haar niet leuk vond. Het was niet waar.

Ik kwam weer naar buiten.

‘Ik vind haar wel leuk. We gaan vanavond op date. Ik wil er verder niets over horen, het stelt niets voor.’

Blijkbaar stelde het wel veel voor. Ze begonnen te gillen.

‘Dit is niet mijn eerste date,’ zei ik verdedigend.

‘O, dat weten we wel,’ zei Maggie stralend. ‘Maar deze is anders.’

‘Hoezo?’

‘Ze heeft u een klootzak genoemd.’

Ik snoof.

‘Normaal zou ik u aanraden om niet zo angstaanjagend serieus te zijn, maar volgens mij valt ze daar juist op,’ zei Tina.

‘Dank je wel, maar ik heb je advies niet nodig. Ik heb niet bepaald moeite om mensen te vinden om mee uit te gaan,’ zei ik.

Dat was zo. Ik weet niet waarom ze zich zo druk maakten.

‘U gaat op date met een heel specifiek soort vrouwen,’ zei Maggie.

‘Is dat zo?’ zei ik, weinig opgewekt.

‘Uw vriendinnetjes hebben altijd een type-A-persoonlijkheid,’ zei Maggie. ‘Ze hebben allemaal aan een Ivy League-universiteit gestudeerd, ze dragen allemaal perfecte kleren en ze hebben nul gevoel voor humor. U bent geconcentreerd en bloedserieus en zij zijn altijd overdreven enthousiast en zitten als een waanzinnige appjes te versturen op

hun telefoon omdat ze CEO of advocaat zijn of zoiets, met een superstrakke knot -'

'Jaaa! De knot!' zei Tina. 'Ze hebben altijd de knot!'

'De laatste had geen knot,' zei ik, geïrriteerd.

'Nee. Maar ze had knot-energie,' zei Tina.

'U hebt iemand nodig die u tegenspreekt,' zei Maggie. 'En die u uit de plooi haalt.'

'Een aardig iemand, maar niet té aardig,' zei Tina. 'U bent te angst-aanjagend voor te aardig.'

Ik snoof spottend. 'Ik ben niet angstaanjagend.'

Allebei de vrouwen keken me aan met een ahhh-de-schat-weet-niet-beter-gezicht.

'U bent een schat, maar u glimlacht niet veel,' zei Maggie.

'En u bent erg lang,' zei Tina. 'U kunt niet fronsen en ook nog lang zijn. Dat is intimiderend.'

'Waar neemt u haar mee naartoe?' vroeg Maggie.

'Het moet een openbare plek zijn,' zei Tina. 'U bent te groot en u fronst te veel om haar voor een eerste date mee te nemen naar een stille plek.'

Ik keek haar strak aan. 'Is mijn gezicht echt zo'n groot probleem?'

Ze zogen allebei lucht tussen hun tanden.

'Een beetje wel,' zei Tina aarzelend. 'Kijk, in wezen is er niets mis mee. In een romantisch verhaal zou u de mannelijke alfa-vampier zijn. Dat is heel goed.'

'Een weerwolf,' verbeterde Maggie haar. 'Hij heeft iets nors over zich.'

'Een weerwolf,' zei ik uitdrukingsloos.

'Nee,' zei Tina tegen Maggie, niet tegen mij. Ze liet een dramatische stilte vallen. 'Rhysand.'

Maggie hapte naar adem. 'Jaaaaa! Omdat hij zo koud is, en knap, en er zo gevaarlijk uitziet.'

'Hij lijkt zelfs op hem. Als Rhys een mens zou zijn, bedoel ik,' zie Tina.

'O, mijn god, je hebt gelijk,' zei Maggie.

Ze gingen er maar over door en ik sloeg hen misnoegd gade.

'Terwijl jullie uitzoeken wat voor fictief monster ik ben, ga ik weer

even aan het werk.' Ik keek hen doordringend aan. 'Het zou fijn zijn als jullie te zijner tijd ook weer aan de slag zouden gaan.'

Ze vervolgden hun gesprek over elfen met vleermuisvleugels.

Ik trok me terug in mijn kantoor, voordat ze me nog meer vragen konden stellen, en begon iets anders te bedenken waar ik met Samantha naartoe zou kunnen gaan.

Het werd er niet beter op. Toen bedacht ik dat ik misschien beter niet iets anders kon bedenken.

Gewoonlijk maakte ik mijn keuzes snel en trefzeker, en over het algemeen vielen ze goed uit. Maar om de een of andere reden was ik hier niet zeker van.

Ik weet niet waarom, maar ik had het gevoel dat ik bij Samantha maar één kans zou krijgen. Die kans voelde belangrijk. Misschien omdat de hele date een tweede kans was?

En wat bedoelden ze met dat ik nooit glimlachte? Ik glimlachte echt wel.

Ik keek over het bureau naar een foto die Maggie had ingelijst van ons drieën bij de feestelijke opening van de kliniek, twee jaar geleden. Een van de gelukkigste dagen van mijn leven.

Oké, misschien glimlachte ik niet.

Daar moest ik aan werken.

Ik ademde uit door mijn neus. Toen belde ik Jesses vriendin, Becca. Na twee keer overgaan nam ze op. Ze klonk alsof ze in een drive-through was, een gedempte stem zei dat ze door moest rijden naar het volgende loket.

'Xavier?'

'Hoi. Mag ik je iets vragen?'

'Ja, wat is er?'

'Ben ik intimiderend?'

Er viel een kleine stilte.

'Hallo?' zei ik.

'Ik probeer te bedenken hoe ik dit op een aardige manier kan zeggen.'

Ik wreef over mijn slapen.

'Je bent erg lang, en je glimlacht niet veel,' zei ze. 'Je kunt wat nors overkomen. Ik denk eigenlijk dat je dat ook wel een beetje bent.'

Ik kneep mijn ogen dicht.

‘Hoezo? Heb je een date of zo?’ vroeg ze.

Ik voelde een donkere wolk op me neerdalen. ‘Ja.’

‘Wil je mijn eerlijke mening?’ vroeg ze. ‘Ik bedoel, eerlijk eerlijk?’

Toen ik geen antwoord gaf, ging ze verder.

‘Wees jezelf. Als je al zo ver gekomen bent, heeft ze waarschijnlijk al een idee van hoe je bent. En als mensen je eenmaal beter kennen, ben je niet angstaanjagend meer.’

‘Geweldig. Dank je wel.’

‘Ik meen het. Je bent niet angstaanjagend. Je bent ook niet charismatisch. Of charmant of extravert of grappig of -’

‘Oké, ik snap het.’

‘Nee, laat me uitpraten. Jij bent andere dingen. Je bent betrouwbaar en loyaal. Je bent stabiel en hardwerkend en aardig. Je doet altijd het juiste en je bent ongelooflijk integer. Dat zijn de dingen waar het om gaat.’

Ik ontspande me een beetje.

‘Het heeft je nooit iets kunnen schelen wat mensen van je vonden,’ zei ze. ‘Dit moet wel een belangrijke date zijn.’

Ik gaf geen antwoord.

‘Wacht, ik moet mijn koffie betalen.’

‘Meer heb ik niet nodig. Dank je wel voor de feedback,’ zei ik.

‘Graag gedaan.’

‘Niet tegen Mike of Chris zeggen dat ik je heb gebeld,’ zei ik. ‘Of tegen Jesse.’

‘Oké, dat zal ik niet doen. Beloofd. Laat de ondoorgrondelijke, romantische held die mensen in je zien maar bovenkomen. Omarm je innerlijke Rhysand.’

Ja, hoor. Ik had geen idee wat dat betekende. Ik bedacht dat ik het misschien maar eens moest googelen, aangezien dit de tweede keer in tien minuten was dat ik die naam hoorde vallen.

‘Succes,’ zong ze.

Ik hing op en staarde naar de foto aan de muur. Ik ging het niet forceren. Ik ging mezelf zijn.

Hopelijk was dat wat ze leuk vond.